

1 Ἐθάρουν κι ὄλον ἔλειπεν τὸ χιόνιν,
ἀπού 'χεν στὴν καρδιάν της ἡ κυρά μου
κ' ἐκόπιαζεν πολλὸν καιρὸν τὸν πόθον
θωρώντα τοῦ καλοκαιροῦ τὴν βράστην·
5 κ' εἶχα πολλὰς χαρὰς μὲ τίτιον θάρους
νὰ λείψη ἀχ τὴν δικήμ μου τὸ καμίνιν.

Ἡ μέρ' ἀφταίνει πὶόν παρὰ καμίνιν
ἀμμὲ θωρῶ καὶ δὲν βλάφτει τὸ χιόνιν,
κ' ἔφυγεν τέλεια τὸ ψευδόν μου θάρους,
10 γιὰ ποτέ της κρυότερη ἡ κυρά μου
δὲν ἦτον οὐδὲ νιώθει ἰντά 'ν ἡ βράστη
μηδὲ τὰ πάθη μου ψηφᾶ 'δὲ πόθον.

Εἶδα τον νὰ 'λθη ἀχ τὸν Βουλκὰν τὸμ Πόθον
καὶ νὰ κρατῆ ξουφάρια ἀχ τὸ καμίνιν
15 βγαρμένα μὲ κινούργιαν κι ἄλλη βράστην
κ' ἐχαίρετον τὸ πὼς νικᾶ τὸ χιόνιν
ἐκείνης ὅπου γίνετον κυρά μου,
καὶ νὰ λευθερωθῶ δὲν ἔχω θάρους.

Οὔλον τὸν κόσμον θρέφει τον τὸ θάρους
20 κ' ἐγὼ 'φότις ἐβίγλισα 'χ τὸν Πόθον
καὶ πλάσιν ψηφος δὲν κάμνει ἡ κυρά μου,
ἔχασά το κι ἀξάψα γοιὸν καμίνιν
καὶ καταλυοῦμαι γοιὸν στὸν ἥλιον χιόνιν
κι ὡς γοιὸν κερὶν εἰς τοῦ λαμπροῦ τὴν βράστην.

25 Μηδὲ στοῦ Πόθου ξιφαριοῦ τὴν βράστην
γιατὶ τὰ ξαναποῖκεν ἔχω θάρος
μηδὲ στὴν κάψαν νὰ λυωθῆ τὸ χιόνιν,
γιατὶ θωρῶ κλαμούμενον τὸν Πόθον
καὶ τρέχει στοῦ πατριοῦ του τὸ καμίνιν
30 κι ἀποὺ τοὺς κόπους του γελᾶ κυρά μου.

Τζενιάζομαι καὶ δὲν ἔν χρειά, κυρά μου,
μηδὲ τὸν Μᾶν καὶ Γιούνην ἥλιου βράστη
ἔδὲ τοῦ Βουλκάνου ν' ἄφτη τὸ καμίνιν,
γιατὶ κείνον τὸ βίγλιζα μὲ θάρος
35 κ' ἐκόμπωσεν κ' ἐμέναν καὶ τὸν Πόθον:
στοὶ στῆθος σου ἔν διαμάντι, ὄχι χιόνιν.

Ἄν εἶχεν εἶσταιν χιόνιν, ὦ κυρά μου,
ἔλυν ἀποὺ τὸν πόθον κι ἀχ τὴν βράστην
π' ἄξαψα μὲ τὸ θάρος τὸ καμίνιν.

Θέμις Σιαπκαρά-Πιτσιλίδου επιμ., *Ο πετραρχισμός στην Κύπρο. Ρίμες αγάπης: από χειρόγραφο του 16ου αιώνα με μεταφορά στην κοινή μας γλώσσα*, Τυπογραφείο Γ. Τσιβεριώτη, Αθήνα 1976.